

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pro Tvendo Sacro Coelibatv Axioma Catholicvm

Ceneau, Robert

Parisiis, 1545

Praefatum primum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30468

Pater enim est misericordiarū, & de^o totius consolationis, qui cōsolatur nos in omni tribulatiōe nostra. Hęc ad omnia desertoris nostri nugamenta satisfactiōis vice dicta sint.

Novissimum hoc demum specie quadam recti velatū patrociniū quærunt prætextu vulgatæ sententiæ, quæ est in capite, Si vero aliquis de iureiurando. Tantisper seruandum esse iuramentū, donec vergat in deteriore a-nimæ exitū: alias cedere debet occurrenti necessitati. Aiunt autem fieri posse: vt æstus carnis solo coniugio temperari possit. Quod nisi accesserit, imminet præsentissimus lapsus. Quo casu, si non propria autoritate, interueniente saltem dispensatione ab eo qui potest, cessare videtur obligatio voti. Nam si soluto melius est nubere quàm vri ex diui Pauli sententia: & eadem necessitas accidere potest ei, qui voto adstringitur: cur non eadem necessitas pariet voti dissolutionem? Verum hoc est ad eundem semper offendere lapidem, quasi vero non sit inter nubere & vri medium, ac verum accedente tētatione remedium: si modo à deo ea, qua decet, modestia & constantia requiratur. Iam ergo nihil opus relaxatione voti, vbi præsens est subsidium, quod oratione promptissime impetrari potest.

Verum tandem per occasionem huc deuecti sumus, vt inuestigandum sit, an votum continentię aliquam dispensationem admittat, siue prætextu priuatæ necessitatis, seu etiam publicæ utilitatis. Qua de re vberius disserendum est eo, qui proxime sequitur, tomo.

TOMVS QVARTVS.

Votū castitatis solēne nulla ex causa dispensationem in se recipere, quæ ius seu obligationē perpetuò relaxet.

Præfatum primum.

DE Dispensandi facultate in votis, quod vero maximè consentaneum videbitur, dicturo, ne cui in foribus aberrandi detur occasio, ne cui in foribus aberrandi detur occasio, illud præfari visum est, Quod si agitur de dispensatiōe, quæ ius interpretetur ambiguum, nemini dubium, quin circa genus o-

m ij

nne voti cadat dispensatio, nō dico iuris relaxatiua, sed hū-
 tum interpretatiua. Quæ tum demum locum habet, quo-
 ties dubitatur, an conceptum aut pronunciatum votum ra-
 tionē voluntarij de integro sortiatur, quam aut metus, aut
 interueniens dolus, aut certe rei, de qua agitur, ignorantiā
 arrodit, aut detruncat, aut in totum adimit. Eo casu locū ha-
 bet iuris interpretatio, cū scilicet declaratur ob admixtum
 inuoluntariū non esse completā voti rationem, ideoq; cum
 eo dispensatur, qui votū emisit. ita tamē, vt obligatio inte-
 gra voti perfecti non relaxetur. Eo enim casu nec votū est
 consummatū, nec obligatio integra. Idē censendū est, quo-
 ties materia voti in ambiguo est. Vt si dubiū sit, an id quod
 promittitur, licitum fuerit nec ne. an forte succedete euen-
 tu, ex licito transferit in illicitum: Re ita in ambiguo
 existente, locus est dispensationi, quæ ius interpretatur. In
 summa negari non potest, quoties de iure obligandi meri-
 to dubitatur, in quocunq; genere voti locum habere dispē-
 sationē iuris non tam relaxatiuam q̄ interpretatiuam. Re-
 laxatiuam dico, quæ absoluit à debito. vbi citra omne am-
 biguū constat integram & consummatā præcessisse obliga-
 tionē. Et hanc dicimus non habere locū in votis. Quod
 quidem ex his quæ sequuntur, notius euadet.

Prefatum alterum.

Recipiendā insuper censemus, vt certe negari non
 potest, in voto simplici vinculi dissolutionem, nō
 quidem vi dispensationis apud eū qui præest, sed
 ipso iure naturæ. Id enim à natura comparatum, mentibū
 que insitū humanis, q̄ promissio primum facta, citra tamē
 rei promissæ traditionem cedit posteriori: dum tamen ac-
 cesserit ipsi rei traditio. Et ob eam causam votum simplex
 cedit matrimonio. Nam vnà cum coniugali contractū sit
 corporum traditio. Siquidem tum demum possessio acqui-
 ritur, dum res promissa consignatur. Ab hoc fonte effluit
 ratio decreti ecclesiastici, quo cauetur dissolui matrimoniū
 nondum consummatum per religionis ingressum, quia an-
 te consummationem nondum traditio facta est, quæ in vo-
 to solenni consummatur. Hinc etiam oritur ius illud, quo
 decernitur reum fracti voti non haberi, qui quod vouit, in
 religionis institutum commutat. Nam in voto solenni rei